

Sygn. akt IV CSK 182/16

POSTANOWIENIE

Dnia 25 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z wniosku Skarbu Państwa - Nadleśnictwa K.

przy uczestnictwie R. R.

o stwierdzenie zasiedzenia,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 25 października 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania

od postanowienia Sądu Okręgowego w O.

z dnia 8 października 2015 r., sygn. akt IX Ca (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2) oddała wniosek Skarbu Państwa - Nadleśnictwa K.
reprezentowanego przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa
o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 8 października 2015 r. Sąd Okręgowy w O. między innymi oddalił apelację uczestnika postępowania od postanowienia Sądu pierwszej instancji stwierdzającego, że wnioskodawca nabył przez zasiedzenie z dniem 20 stycznia 1985 r. własność nieruchomości określonej bliżej w postanowieniu.

W skardze kasacyjnej uczestnik postępowania jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazał przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. i stwierdził, że w sprawie występują dwa istotne zagadnienia prawne: „1. Czy władanie przez Skarb Państwa nieruchomością leśną, która jest zarazem faktycznie wyłączona z obrotu cywilnoprawnego, jest władaniem dla dobra innych, a zatem jest władaniem publicznym i czy ten rodzaj władztwa spełnia wymóg przesłanki zasiedzenia jaką jest posiadanie o charakterze właścicielskim? 2. Czy fakt nie podjęcia przez osobę pozbawioną bezprawnie przez Skarb Państwa własności nieruchomości, działań o charakterze formalnoprawnym (postępowania administracyjnego, postępowania przed sądem powszechnym) powoduje, że nie można przyjąć, iż inne działania takiej osoby zmierzające do odzyskania nieruchomości, ustalenia realnej możliwości jej odzyskania, nie może prowadzić do stwierdzenia, iż doszło do zawieszenia biegu zasiedzenia w stosunku do tej nieruchomości na podstawie art. 121 pkt 4 w zw. z art. 175 k.c.?”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jak wielokrotnie wskazywał Sąd Najwyższy, jeżeli skarżący, jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazał przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. powinien przedstawić występujące w sprawie zagadnienie prawne przez jego odpowiednie sformułowanie, jako abstrakcyjnego pytania prawnego powstałego na tle wskazanego przepisu prawa oraz przedstawić w pogłębionym wywodzie prawnym kontrowersje i rozbieżne oceny prawne, jakie zagadnienie to wywołuje, wykazać, że zagadnienie ma poważny, ogólny i uniwersalny charakter, a mimo to nie doczekało się jeszcze wypowiedzi Sądu Najwyższego, koniecznej nie tylko do prawidłowego

rozstrzygnięcia sprawy lecz także dla rozwoju judykatury (porównaj między innymi postanowienia z dnia 10 maja 2001 r. II CZ 35/01, OSNC 2002/1/11, z dnia 7 czerwca 2005 r. V CSK 3/05 i z dnia 13 lipca 2007 r. III CSK 180/07, nie publ.).

Skarżący nie wykazał tych okoliczności.

Pomijając nie wskazanie w pierwszym zagadnieniu przepisu prawa, na tle którego powstało, należy stwierdzić, że w istocie oba zagadnienia są pytaniami o to, jak powinna zostać rozstrzygnięta niniejsza sprawa, co niewątpliwie nie jest istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Przede wszystkim jednak skarżący pominął, że zarówno w pierwszej jak i w drugiej kwestii Sąd Najwyższy wypowiedział się już wielokrotnie formułując ogólne i uniwersalne zasady dotyczące możliwości nabycia przez Skarb Państwa w wyniku zasiedzenia własności nieruchomości przeznaczonych do użytku publicznego (porównaj między innymi uchwałę całej Izby Cywilnej z dnia 26 października 2007 r. III CZP 30/07 i postanowienia z dnia 25 lutego 2010 r., I CSK 359/09, z dnia 21 maja 2014 r. II CSK 458/13, 28 listopada 2014 r., I CSK 658/13, z dnia 15 stycznia 2015 r., IV CSK 193/14 i z dnia 8 maja 2015 r. III CSK 323/14), jak również wskazując, jakie okoliczności uzasadniają przyjęcie, że w okresie lat 1945 - 1989 doszło do zawieszenia biegu zasiedzenia na podstawie art. 121 pkt 4 k.c., w przypadku posiadania nieruchomości przez Skarb Państwa (porównaj między innymi wskazaną wyżej uchwałę z dnia 26 października 2007 r., III CZP 30/07 i uchwałę z dnia 15 kwietnia 2015 r. III CZP 82/14, oraz postanowienia z dnia 30 października 2008 r. II CSK 241/08, z dnia 21 maja 2014 r. II CSK 458/13, z dnia 18 czerwca 2014 r. V CSK 405/13, z dnia 16 grudnia 2014 r. III CSK 42/14, z dnia 18 września 2015 r. I CSK 752/14 i z dnia 9 października 2015 r. IV CSK 473/13).

Biorąc to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Oddalony został wniosek wnioskodawcy o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego, bowiem na etapie przedsądu zwrot tych kosztów warunkowany jest skutecznym złożeniem odpowiedzi na skargę kasacyjną. Tymczasem wnioskodawca złożył odpowiedź na skargę kasacyjną po terminie przewidzianym w art. 398⁷ § 1 k.p.c., bowiem po upływie dwóch

tygodni od doręczenia odpisu skargi, co nastąpiło w dniu 26 stycznia 2016 r. (k. 326), zaś odpowiedź na skargę kasacyjną została wniesiona w dniu 11 lutego 2016 r. (k. 328).

aj